

is egy figyelemreméltó tehetséget, Ligeti Juliska személyében. Talán ő lesz az a naiva, akit nagy idő óta keresünk, aki a naiv elemet, a tiszta bájt nem a csúcsoródó ajkon, hanem a *lényében* hordja. Finom, diszkrét és mégis agilis és szeretetreméltó.

Erre az elismerő kritikára s erre a nagy sikerre a Nemzeti Színház igazgatósága 1895. június 1-én a fiatal növendéket le szerződte — naivának és szubrett-nek. Ligeti Juliska ekkor már kész művész volt és mégsem stagnált, hanem úgyszólván szerepről-szerepre növekedett. 1897. április 6-án elnyerte a Farkas—Ratkó-díjat, 1903. nov. 14-én pedig férjhez ment Dezső Józsefhez (L. o.), a Nemzeti Színház tagjához, addig is s azután is egyik kitűnő játszótársához. Másik játszótársa pedig Rózsahegyi Kálmán lett, akivel különösen Gárdonyi Géza darabjaiban nyújtott felejthetetlen alakításokat. Mert Ligeti Juliska nemcsak a szalonbeli bakfisokat tudta játszani, hanem a kedves falusi libácskákat is. És ebben a tekintetben valamennyi elődje fölött áll. A magyar naivákból az idősebb Lendvaynéől kezdve hiányzott a jellegzetes magyar elem, ami Ligeti Juliskában csaknem Blaháné-szerű mértékben van meg. Tehetségének ezt az új oldalát Gárdonyi Géza »A bor« című falusi történetében mutatta meg először, amikor is olyan törülmetszett falusi »jerce-lány«-t mutatott be, melynél különbet a zseniális szerző sem képzelhetett el. Sok kedveset és szépet produkált addig is, de a »Bor« Rozijában elérte művészete zenithjét. Kedves volt nagyon az »Egér« Mártájában, Cyprienne-ben, Mary Ann-ben, Fanchett-ben (Figaro házassága) és többi naiva- és szubrett-szerepeiben, de a »Bor«-ban, »Annuská«-ban, a »Falusi vererek«-ben, »Csongor és Tünde« Ilonájában s az »Elnémult harangok« Kisó-jában — ezekben a kitűnő magyar paraszt szerepekben — mégis csak közelebb férközött hozzánk. Szív, kedély, szendesség, pajkos-ság és amellet sok finomság jellemzi művészetét.

Haladó életkorával könnyűszerrel lépett át a naivákból a menyecske szerepkörbe s amilyen kitűnő Rozi volt a »Bor«-ban, később éppen olyan kitűnő Baracsne lett. Erdemei elismeréséül 1921. szeptember

19-én kinevezték a Nemzeti Színház örökös tagjává, 1924. június 21-én pedig a Nemzeti Színház aranygyűrűjével tüntették ki.
(Pataki József.)

Ligeti Klára, színésznő, sz. 1889. júl. 1-én, Miskolcon. Színpadra lépett 1911-ben.

Ligeti Lajos, színész és rendező, sz. 1884. május 30-án, Hódmezővásárhelyen. A Rákosi-színiskolát végezte. Színpadra lépett 1902. április havában. Sokáig vidéki színész volt, jóízű humorával mindenütt népszerűsége tett szert. Háború után Amerikába ment, ahol színgazgató lett és sokat használt a magyar kultúrának. Autószerencsétlenség áldozata lett. — Neje: Medgyaszai Amália, színésznő. (L. o.)

Ligeti Margit, színésznő, sz. 1896. jan. 19-én, Aradon. Színpadra lépett 1920-ban.

Ligeti Vilmos, színész, sz. 1870-ben. Budapesten. Színpadra lépett 1888. márc. 28-án, Balassa Károly és Zöldi Márton színgazgatóknál.

Ligety Mari, színésznő, már 12 éves korában a Népszínház gyermekszínésznője. 1885-ben már nagy szerepekhez jutott. Játszott Székesfehérvárott, Kolozsvárt és szerte az ország minden nagy színpadán és mint koloratúrekesnő mindenütt dicsőséget szerzett művészetével.

Likopódium. Ha a kulisszák mögül tűzfényt, lángvetést akarnak a színpadra bocsátani, ezt likopódium segítségével szokták megcsinálni. A likopódium vegyi keverék. Kevés puskapor-alja az anyag főrésze, ehhez gyantát és festék-törmeléket kell keverni és egy pléh-lapra szokás elhelyezni. Ha közeledik a végszó, akkor az így elkészített anyagot meggyújtják, magasra tartják és fuvó-pipa és égő gyertya segítségével a keveréket lángra lobbantják.

Lili. Énekes színmű 2 felv. Írták Hennequin és Millaud. Ford. Evva Lajos és Fái J. Béla. Zen. szerz. Hervé. Bem. 1882. nov. 7. Népszínház. Szereposztása: Plinchar: Tihanyi Miklós; De